

Obsah

Otazníky kolem Charty Oecumenicy	2
Proč jsem nepodepsal Chartu Oecumenicu?	4
Luther o mši	7
Misie nebo mezináboženský dialog?	10
Zamyšlení o jednotě	13
Proč křesťanství zastiňuje jiná náboženství?	14
Proč Křesťanské společenství?	15
Jsme na konci nebo na začátku?	19
Aktuality ze světa	20
OKO 2007	22
Aktuality z KS-SCh	23
Od zlości do łagodności	24

Otazníky kolem Charty Oecumenicy

Na začátku tohoto roku staly církve sdružené v Ekumenické radě před rozhodnutím o podpisu dokumentu s názvem Charta Oecumenica. Tři církve – Církev apoštolská, Jednota bratrská a SCEAV – tento dokument nepodepsaly. Biskup naší církve vydal k tomuto svému rozhodnutí oficiální prohlášení, které je kromě jiného veřejně přístupné na webových stránkách SCEAV. V tomto prohlášení – viz první článek tohoto čísla – jsou uvedeny nejdůležitější důvody, proč se biskup Piętak rozhodl Chartu Oecumenicu nepodepsat. Tím důvodem nebyly subjektivní pocity, všeobecná neochota ke spolupráci či touha být nějak výjimečný, ale řádně doložené výhrady k některým závažným skutečnostem, o kterých se v Chartě píše. V tomto čísle IDEY byl vyčleněn prostor k rozboru těchto důvodů, aby se i řádoví členové církve mohli o nich více dozvědět a udělat si svůj vlastní úsudek.

Jedním ze základních cílů Charty Oecumenicy je směřování podepsaných církví k eucharistickému společenství, čili ke společnému slavení Ve-

čeře Páně. Byly však vytvořeny podmínky k tomu, aby toto společné slavení Večeře Páně bylo uskutečněno?

Článek „Luther o mši“ vysvětluje základní rozdíly mezi pojetím a praxí vysluhování Večeře Páně v Římskokatolické (ŘK) církvi a v církvích, které se hlásí k odkazu reformace. Vůbec nejde jen o rozdíl v přijímání darů (hostie v ŘK církvi a podobojí v evangelických církvích). Tím základním rozdílem je, že v ŘK pojetí je slavení eucharistie nekrvavým opakováním jedinečné a neopakovatelné

oběti Pána Ježíše Krista za účasti ŘK kněze. Martina Luthera, který při svém chápání Večeře Páně vycházel z Písma, toto učení a praxe ŘK církve natolik popuzovaly, že mši nazval největší a nejohrovenější ohavností.

Stojíme nyní před otázkou, zda se situace za necelého půl tisíciletí změnila natolik, že můžeme bez problémů směřovat k cíli společné eucharistie s ŘK církvi. Stoupenci tohoto vývoje argumentují tím, že nežijeme ve středověku a že se ŘK církev hodně změnila. Když si však otevřeme základní věroučný dokument ŘK církve – Katechismus katolické církve, snadno zjistíme, že se ŘK učení o podstatě mše nezměnilo od středověku téměř v ničem. Změnily se samozřejmě formy a

způsoby církevních obřadů, ale základní podstata eucharistie jako opakování Kristovy oběti zůstává.

Může tedy věřící křesťan, pro něhož je Bible nejvyšší autoritou v otázkách víry i života, přistoupit na takový kompromis? V době postmodernizmu je vše prohlašováno za relativní a tak nás „duch času“ vede k tomu, abychom takovým svodům podléhali. Chceme-li však zůstat věrní pojetí Večeře Páně, jak ji ustanovil náš Spasitel Pán Ježíš Kristus, pak příliš mnoho prostoru pro takové ústupky nenajdeme.

Ekumenické hnutí má však ještě druhou stranu. Není to jen snaha o vzájemnou spolupráci a jednotu mezi křesťanskými církvemi, ale také dialog s ostatními náboženstvími. A právě v nejasných a mlhavých formulacích ve vztahu k jiným náboženstvím spočívá další problém přijatelnosti Charty. Mezináboženský dialog (tedy úsilí o porozumění mezi náboženstvími) totiž vždy do určité míry působí jako neutralizační činitel pro misii. Je-li cílem misie získat lidi pro evangelium a pro Krista (protože věříme, že Kristus je jedinou cestou spasení), mezináboženský dialog misijní úsilí oslabuje, protože relativizuje výlučnost Krista a křesťanství a v některých případech i připouští možnost, že lidé mohou dosáhnout spasení mimo Krista. Podrobněji o tom pojednává článek „Misie nebo mezináboženský dialog“. Jeho závěr, že totiž lidé propagující me-

zináboženský dialog vlastně připravují půdu pro vládu Antikrista na této zemi, se nám může jevit jako tvrdý. Když si však uvědomíme, že Bible jasně předpovídá, že v posledních dnech před Kristovým příchodem dojde k viditelnému sjednocení všech náboženství avšak nikoliv pod vládou Kristovou, nýbrž pod vládou Antikrista, pak se s obavami můžeme ptát, kam směřuje všechno to úsilí o vzájemné sjednocování církví a dialog s jinými náboženstvími na úkor biblické pravdy a reformačního učení.

Když o těchto důležitých věcech hlouběji uvažujeme, můžeme pouze vyslovit údiv, že před takto závažným rozhodnutím, jako byl podpis Charty Oecumenicy, neprobíhala v naší církvi žádná širší diskuze, nehlasovala o tom presbyterstva ani sborová, ani seniorátní, nesešel se synod. Je smutnou skutečností, že předchozí vedení církve, které již v průběhu minulého roku muselo o připravovaném aktu podpisu vědět, se v této věci vůbec nezajímalo o mínění členů církve, o názory těch, kteří v církvi aktivně pracují, věnují tomu často celý svůj volný čas po pracovní době a vynakládají na tuto činnost nemalé finanční prostředky. Bylo by určitě k prospěchu věci, kdyby k rozhodnutím o tak závažných věcech jako směřování naší církve, docházelo až poté, co tyto záležitosti budou prodiskutovány s členskou základnou naší církve.

Štěpán Rucki a Milan Pecka

Proč jsem nepodepsal Chartu Oecumenicu?

Stanislav Piętak, biskup SCEAV

Vůči návrhu Charty Oecumenicy jsem vznesl zásadní námitky na zasedání Církevní rady 21.2.2000 a 20.3.2000. Jelikož tyto námitky nebyly brány v úvahu, zápisy z těchto zasedání jsem nepodepsal, což mohu doložit. Charta Oecumenica nebyla schválena na žádném synodu a nebyla její problematice věnována žádná pastorální konference, přestože bývalí představitelé naší církve se hlásí k tomu, že na jejím utváření se podíleli.

Na zasedání Církevní rady 4.12.2006 jsem sdělil, že 22.1.2007 na ekumenických bohoslužbách v Praze mají představitelé církví podepisovat Chartu Oecumenicu, což mi dělá potíže, jelikož mám mimo jiné výhrady vůči závazku „jít vstříc cíli, kterým je eucharistické společenství.“ Členy Církevní rady jsem vyzval, aby si Chartu Oecumenicu našli na internetu a sdělili mi své stanovisko (viz zápis CR 4.12.2006 - 3/b). Do 22.1.2007 jsem žádnou odpověď nedostal. K prostudování a připomínkování Charty Oecumenicy jsem vyzval také faráře na tzv. homiletických setkáních 4.12.2006 a 15.1.2007. Došlo se mi od několika farářů pouze povzbuzení Chartu Oecumenicu nepodepisovat. Omlouvám se těm, kteří

očekávali ode mne ještě zřetelnější postoj před 22.1.2007, avšak k tomu si dovolím poznamenat, že kancelář biskupa jsem převzal 9.1.2007, a to s obsáhlou agendou k vyřízení. Jde mi o jednotu církve, proto očekávám, že ti, kteří šíří lživé informace ústně i internetem, přehodnotí svůj postoj v duchu evangelia.

Obsah Charty Oecumenicy je tak závažný, že o ho nemíním podepsat, aniž by jeho obsah byl představen ve světle symbolických knih naší církve na příštím řádném zasedání synodu. Jak ordinační slib, tak i slib při uvedení do služby biskupa mě zavazuje zachovat věrnost Písmu svatému a symbolickým knihám naší církve.

Otázky nad Chartou Oecumenicu:

1. Zavazuje, či nezavazuje? Charta Oecumenica v úvodu prohlašuje, že „na všech úrovních církevního života má vést k rozvoji ekumenické kultury dialogu a spolupráce a vytvořit závazné měřítko.“ V další větě sice stojí: „Charta však nemá nikterak učitelský charakter nebo církevně-právní závaznost“, ale následně každý z dvanácti článků obsahuje závazné prohlášení, čili dvanáctkrát končí větou: „Zavazujeme se...“. Je tedy závazná, nebo není?

Pán Ježíš říká: „Vaše slovo buď ano, ano – ne, ne; co je nad to, je ze zlého.“ (Mt 5,37).

2. Cílem je eucharistické společenství. Eucharistické společenství je

vzpomenuto již v prvním článku a pátý článek končí: „Zavazujeme se... jít vstříc cíli, kterým je eucharistické společenství.“ Co to znamená?

a) **Eucharistie je základním pilířem katolické církve.** „Eucharistie je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“ (čl. 1324) a „zůstává středem života církve“ (čl. 1343).

b) V Římsko-katolické církvi **eucharistie znamená opakované obětování Krista.** V Katechismu katolické církve se píše: „V liturgii, hlavně ve svaté eucharistické oběti, se koná dílo našeho vykoupení“ (KKC čl. 1068).

Písmo svaté nás učí, že Ježíš Kristus byl obětován jednou provždy a není ho třeba znovu obětovat. „To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali... který nemusí jako dřívější veleknězi denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama,“ (Žd 7,26-27 a dále Žd 9,12.26.28; 10,10.12.14; 1 P 3,18).

Člověk nemůže přinést pro své spasení žádnou oběť. Jediné, co může: přijmout Kristovu oběť vírou a přinášet sebe sama jako oběť vděčnosti za spasení. M. Luther viní Římskokatolickou církev z trojího zadržování svátosti: Neposkytnutí kalicha laikům; druhé, „méně zatěžující svědomí“ – transsubstanciacce; a třetí, „to nejhorší zneužití ze všech“ – učení, že „mše je dobrým dílem a obětí“.

c) Eucharistie v katolickém pojetí znamená **společenství s papežem, Marií a všemi svatými.** „Papež, pověřený Petrovou službou v církvi, je spojen s každým slavením eucharistie, v níž je jmenován jako znamení a jako služebník jednoty všeobecné církve“ (KKC čl 1369). „S Kristovou obětí se nespojují jen údy, které jsou ještě na zemi, nýbrž i ty, které už pobývají v nebeské slávě. Církev totiž přináší eucharistickou oběť ve společenství s nejsvětější Pannou Marií, kterou výslovně připomíná, stejně jako se všemi svatými a světicemi“ (KKC čl. 1370). „Eucharistická oběť se přináší také za zesnulé věřící.“ (KKC čl. 1371).

Učení o papežství se nedá podložit Písmem svatým. Porovnej texty o Petrovi a jejich pořadí: Mt 16,15-18 a Mt 16,22-23. Sám apoštol Petr ukazuje jedině na Pána Ježíše: „Přicházejte k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je vyvolený a vzácný“. I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům...“ 1P 2,4-6. Slova o klíčích Mt 16,19 je třeba chápat v souvislosti s učením o moci církve Mt 18,28-20.

Taktéž zvývání zesnulých a oběti za ně nelze podložit kánonickými knihami Písma.

d) **V eucharistii se jedná o předpodstatnění** (transsubstanciacce). Katolický kněz proměňuje chléb a víno na tělo a krev Krista a tak přináší oběť Krista Bohu. M. Luther píše

ve Šmalkaldských člancích: „Pokud jde o transsubstantiaci, o přepodstatnění, nevšímáme si vůbec vtipnou sofistiku, ve které učí, že chléb a víno opouštějí nebo ztrácejí svou přirozenou podstatu a zachovávají jen podobu a barvu, a ne skutečný chléb. Vždyť se to nejlépe shoduje s Písmem, že chléb je tu a zůstává, jak sám Pavel říká v 1K 10,16 a v 1K 11,28.

e) Eucharistické společenství je jednoznačně přístupné pouze pro katolicky věřící v eucharistii. Evangelík se může za určitých podmínek eucharistie zúčastnit, pokud projeví katolickou víru v eucharistii a získá povolení katolického biskupa. Katolík se nesmí zúčastnit evangelické Večeře Páně za žádných okolností.

3. Charta Oecumenica nejasně uvádí cíl **spolupráce s muslimy**. „Zavazujeme se... že se budeme spolu s muslimy podílet na společných záležitostech.“ Jaké to jsou společné záležitosti? Ochrana života, lidská práva apod.? V pořádku! Společné uctívání Pána Boha? Není možné! V Chartě Oecumenice se jedná o rozvíjení vztahů s islámem právě v duchovní oblasti: „Chceme zintenzivnit na všech úrovních setkání křesťanů a muslimů, jakož i dialog mezi křesťanstvím a islámem. Zvláště doporučujeme vzájemné rozhovory o víře v jediného Boha a objasnění chápání lidských práv. Zavazujeme se, - že budeme k muslimům přistupovat

s úctou; - že se budeme spolu s muslimy podílet na společných záležitostech.“

Úctu zasluhuje každý člověk, avšak to nás neopravňuje k směšování náboženství. „Jméno jiného boha nebudete připomínat; ať je není slyšet z tvých úst,“ (Ex 23,13). „Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozpoznávat, abychom poznali, kdo je pravý Bůh. A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život. Děti varujte se modlářství,“ (1J 5,20-21).

4. **Váží si jinak věřící**, proto jim chci otevřeně a s úctou vydávat svědectví o Kristu a všem lidem bez rozdílu sloužit jako bližním. Hodnověrný partner však při podpisování je ten,

který podepisuje to, čemu věří, čím se řídí a chce splnit to, k čemu se zavázal. Diskuse ať nás nerozděluje. Apoštol Pavel nás povzbuzuje, abychom „povzbuzení v srdci a spojení

láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus“ (Ko 2,2). Jde nám o jednotu a dobro církve.

Římskokatolická církev nám může být vzorem v zápase o ochranu života, v podpoře zdravé rodiny a v mnoha dalších oblastech. Muslimové nám mohou být vzorem horlivosti v modlitbách, v boji proti pornografii apod., avšak cestu spasení hledejme v Písmu svatém a budme mu věrní.

Luther o mši

Žijeme v době, která se vyznačuje komunikací. Komunikace je určitě nádherný dar, který nám Pán Bůh dal. Komunikace je jistě velmi užitečným nástrojem k řešení osobních problémů, k vysvětlování stanovisek, k hledání společných cest. Komunikace je jistě velmi důležitá i v oblasti dialogu mezi církvemi a náboženstvími. Určitě i komunikace byla nástrojem toho, že na mnohých místech došlo ke zklidnění různých mezidenominačních násilných bojů a zápasů.

Nicméně, komunikace není „lékem“ na doktrinální rozdílnost a jednota není nejdůležitější hodnotou křesťanství. Ano, komunikace je důležitá, abychom spolu vycházeli korektně, abychom se společně ozvali ke společenským a morálním otázkám. Ale mezidenominační dialog by neměl sloužit k tomu, abychom dělali zásadní věroučné kompromisy jen proto, abychom měli jakousi jednotu. Pokud by tomu bylo tak, pak by reformace byla největším omylem v historii církve. Je naprosto zásadní, abychom znali naše kořeny, znali učení naší církve a chránili je a předávali dalším generacím.

V posledních dnech jsme opět byli svědky jisté debaty o doktrinálním sblížení naší církve s jinými církvemi. Jednou z diskutovaných oblastí byla právě oblast mše. V poslední době se nám také dostalo moderního překladu Knihy svornosti. Otevřeme ji tedy a

podívejme se do ní a do dalších Lutherových textů na reformační učení Martina Luthera o této oblasti.

Základem Lutherovy kritiky církve jeho doby bylo učení o ospravedlnění. Zpočátku Luther vůbec nespojoval tuto klíčovou doktrínu s praxí mše svatě. Dokonce v jednom období prohlásil, že by osobně nanosil dřevo, aby byl upálen někdo tak heretický, kdo by napadl mši svatou. (Carl Wisloff, Luther's Controversy with Rome on Eucharistic Sacrifice).

Nicméně Luther postupně docházel k tomu, že právě praxe mše svaté je jádrem falešného učení o ospravedlnění. Dokonce se nebránil prohlášením, že mše svatá je nejhorší ze všech papežských herezí. (Luther's Works, svazek 38).

Není se proto co divit, že to první, na co narazíme při čtení Šmalkaldských článků je právě ostrá kritika mše. Luther začal takto: „Mše v papežství je největší a nejohrožnější ohavnost... Přesto je ze všech papežských modloslužeb tou hlavní a nejokázalejší. Papeženci totiž tvrdí, že tato oběť, to jest sám úkon mše, vysvobozuje člověka z hříchu za života i z očištění po smrti (a to i v tom případě, že tento skutek koná bezbožník a ničema).“ (Druhá část, článek II, odstavec 1). Luther pokračuje: „Mše je nebezpečná věc, vymyšlená a zavedená bez ohledu na Boží vůli a slovo, bez Božího příkazu.“ (Druhá část, článek II, odstavec 5). Luther zakončuje svou rozpravu o mši ve Šmalkaldských člán-

cích následujícím prohlášením: „Stručně řečeno, mši a všechno, co z ní vzešlo nebo k ní bylo přidáno, nemůžeme strpět a připustit, ale naopak ji musíme odmítnout, abychom mohli setrvat u prokazatelně čisté svátosti Večeře Páně a přijímat ji a užívat vírou, podle ustanovení Ježíše Krista.“ (Druhá část, článek II, odst. 29).

Večeře Páně je v reformačním pojetí milostivý Boží skutek, kdy pokání činící hříšník přijímá tělo a krev našeho Spasitele spolu s radostnou novinou o odpuštění, které bylo vydobyto krví Ježíše Krista. V pojetí Římskokatolické církve už však nejde o svátost, skrze kterou přijímáme odpuštění, ale spíše o oběť a o dobré skutky, kterými si získáváme odpuštění hříchů. Dochází zde k překroucení svátosti v oběť, milosti ve skutky a evangelia v zákon.

Dalším zásadním nešvarem, který Luther u mše či u vysluhování Večeře Páně vidí, je to, že bylo vypuštěno Boží slovo, Kristova slova ustanovení Večeře Páně. To se vůbec nečetlo a tak došlo k tomu, že ze svátosti bylo odcizeno to, co ji činí svátostí, Boží slovo. Dalším problémem byl fakt, že nebyly vysluhovány oba elementy. Ve světle toho všeho, co při Večeři Páně chybělo, Luther říká o papeži a jeho biskupch, že okrádají Boha a olupují církev. (Luther's Works, svazek 38).

Luther taky silně protestoval proti spojení mše a očištění. Je pro něj absolutně nemožné, aby vysluhování mše způsobilo, že duše člověka opustí očištění a dojde pokoje u Hospodina. Ta-

kovéto mše Luther nazývá titulem „modlářské neřádstvo.“ (Šmalkaldské články, druhá část, článek II, odst. 11).

Pro Luthera tedy bylo nesmírně důležité, aby lidé byli schopni oddělit, co je mše a co je svátost Večeře Páně. Vyjádřil jednoznačně: „Vskutku, přeji si a toužím vidět a slyšet, že tato dvě slova ´mše´ a ´svátost´ jsou chápána jako naprosto odlišná, tak jako den a noc, ano, tak odlišná jako ďábel a Bůh.“ (Luther's Works, svazek 38). Toužený rozdíl Luther popsal takto: „O mši jde, pokud já za své hříchy a hříchy druhých obětuji svátost Bohu, jako skutek vykonaný lidskou bytostí... o svátost jde, pokud přijímám od kněze tělo a krev našeho Pána Ježíše Krista ve chlebu a víně.“ (Luther's Works, svazek 38).

Luther dále pokračuje a popisuje, jakou reakci by v nás mělo vyvolat slovo mše: „Nechť Bůh daruje všem vroucím křesťanům takové srdce, aby když uslyší slovo mše mohli být tak zděšeni, že by udělali znamení kříže stejně tak, jako kdyby viděli ďáblovo znesvěcení. Na druhé straně, kdyby slyšeli slovo svátost nebo Večeře Páně, měli by tančit z čisté radosti.“ (Luther's Works, svazek 38).

Tolik určitě stačí k tomu, aby si čtenář udělal názor na to, jaký byl Lutherův postoj vůči mši. Nyní následuje mnohem těžší problém a to položit si otázku, kolik se toho za posledních téměř pět set let změnilo. Změnil se postoj Římskokatolické církve? Změ-

nily se doktríny luteránů? Jaký vztah bychom měli mít ke mši my?

Vidíme, že v Římskokatolické církvi došlo od dob reformace k řadě změn. Při vysluhování Večeře Páně už většinou uslyšíte slova ustanovení a dokonce v jazyce, kterému rozumíte. V církvi už není vidět to zjevné kupčení s odpustky. Jsou zde kněží, kteří zvěstují Krista a jejichž pojetí Večeře Páně má bliž k reformačnímu než k tomu, které oficiálně učí Římskokatolická církev. To jsou všechno velmi radostné a povzbudivé změny a měly by být pro nás povzbuzením k dalšímu modlitebnímu zápasu o tuto církev a k našemu živému svědectví. Stejným dechem ovšem musíme dodat, že oficiální učení církve se v této oblasti nezměnilo. Stále platí, že mše je oběť, kterou účastníci přinášíjí Hospodinu. Dovolte několik citací z Katechizmu katolické církve, který schválil papež Jan Pavel II. Zde se říká, že v eucharistii „přinášíme Otci oběť Jeho Syna, která nás s Ním smiřuje.“ Dále zde čteme: „Kdykoli je tato oběť z kříže, na kterém byl Kristus, naše pascha, obětován, slavena na oltáři, je vykonáváno dílo našeho vykoupení.“ „Eucharistie je obětí, protože zpřítomňuje oběť kříže.“ „Skrze službu kněze je duchovní oběť věrných dokončena ve sjednocení s obětí Krista, našeho jediného prostředníka, který je v eucharistii obětován skrze ruce kněze ve jménu celé církve nekrvavým a obětí způsobem, dokud sám Pán nepřijde.“ A nakonec ještě zmiňme sou-

časné stanovisko k modlitbám za zemřelé: „Eucharistická oběť se také nabízí za ty, kdo ve víře odešli, kdo zemřeli v Kristu, ale nejsou ještě plně očištěni, aby mohli vstoupit do světla a pokoje Kristova.“ (Catechism of the Catholic Church).

Se zármutkem tedy musíme konstatovat, že zásadní body katolické doktríny o mši se od dob Luthera nezměnily. Pokud tedy luteráni usilují o to, aby prosadili společenství u stolu Páně spolu s katolickou církví, pak je to možné pouze tehdy, pokud se sami vzdají svého reformačního věroučného postoje. Jiná cesta není.

Pokud chceme jako katolíci a protestanti být k sobě vzájemně upřímní, musíme uznat, že máme významně rozdílné učení o spasení a ospravedlnění. Tento rozdíl ale nezdůrazňujeme proto, abychom jeden druhého odsuzovali nebo ponižovali. Můžeme být rozdílní a přitom mít férové vztahy. Ani tyto rozdíly totiž nikdy nezabrání v tom, abychom se vzájemně respektovali, chovali se k sobě slušně, spolupracovali v jistých oblastech nebo se společně modlili. Pro každého protestanta je však výzvou, aby byl svědectvím všem lidem (třeba i katolíkům), kteří ještě nepoznali, že spasení je darem Boží milosti, který jsme zdarma obdrželi v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Michal Klus

(Zpracováno s použitím stejnojmenného článku Daniela Preuse)

Misie nebo mezináboženský dialog?

Misie, kterou přikázal Ježíš Kristus svým apoštolům a následovníkům, je nesení jeho evangelia všem národům světa. Je to základní poslání křesťanské církve i každého jednotlivého křesťana.

V poslední době se setkáváme u některých křesťanských církevních vůdců s vědomým úsilím nahradit misijní poslání církve mezináboženským dialogem. Důvodem k tomuto úsilí je jejich přesvědčení, že plnit Kristův misijní příkaz není potřebné, protože všechna náboženství jsou cestami k Bohu a dovedou člověka k Bohu i bez Kristova evangelia. Tito křesťané asi nevěří, že Ježíš Kristus je jediným Spasitelem a jedinou cestou k Bohu; přestali brát vážně Jeho učení.

Skuteční křesťané jsou Kristovci, tedy lidé, kteří berou Ježíše Krista, jeho učení i jeho odkaz smrtelně vážně. Před svým odchodem řekl Ježíš svým následovníkům: *„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“* Mat. 28,19-20. Lukáš zaznamenal jinou část rozhovoru Ježíše s učedníky: *„Řekl*

jím: Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci. Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ Sk-1,7-8.

Plnění Ježíšova příkazu – tedy vydávání svědectví o Ježíši a získávání učedníků Ježíšovi ze všech národů – je misijním posláním křesťanů. Proč mají křesťané plnit tento Kristův odkaz? Odpovídá nám velmi jasně apoštol Petr: *„Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy. Není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“* Sk.4,11-12. Apoštol Petr zde potvrzuje to, co Ježíš Kristus také velmi jasně a jednoznačně prohlásil: *„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otcí než skrze mne.“* Jan 14,6. Co to znamená v praxi, to vysvětluje apoštol Pavel: *„Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.“* Řím 10,9-10. Aby lidé mohli srdcem uvěřit a ústy Ježíše vyznávat jako svého Pána, musejí se o něm dozvědět, musejí poznat jeho život, jeho oběť na kříži i vzkříšení a také jeho učení. Aby mohli Ježíše poznat, musí jim někdo zvěst o Ježíši přinést. Proto apoštol Pavel klade otázku: *Jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho,*

o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Řím. 10,14-15. Proto Pán Ježíš Kristus dává jasný rozkaz svým následovníkům – tedy křesťanům: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření.“ Mar. 16,15.

Zvěstování evangelia všem národům naráží však na překážky a často na veliký odpor. *„Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Protože nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat – jestliže mé slovo zachovali, i vaše zachovají.“* Tato prorocká Ježíšova slova se naplňovala v době apoštolské, v průběhu celých křesťanských dějin a naplňují se i dnes. V časopise Český bratr č. 83/2007 je na straně 7 napsáno: *„Tisíce křesťanů na celém světě jsou pro víru za mřížemi. Zvláště tvrdě jsou křesťané pronásledováni v Číně, Severní Koreji a Eritreji... Podle odhadu je téměř 230 milionů křesťanů kvůli své víře pronásledováno. Zvláště o křesťanských svátcích tajná policie tvrdě útočí v zemích jako Čína, Saudská Arábie a Irán proti křesťanské menšině.“*

Stále platí slova apoštola Pavla: *„Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě. Nám, kteří jdeme ke spáse je mocí Boží.“* 1. Kor.1,18. I když mnozí považovali apoštola Pavla za blázna, přesto jasně vyznával a prohlašoval: *„Rozhodl*

jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic, než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného.“ 1. Kor.2,2. Podobných „bláznů pro Krista“ jakými byli apoštolové a mnozí křesťané v dějinách, je i dnes mnoho. Díky nim je už dnes evangelium Kristovo přeloženo do 2403 jazyků a do dalších 1941 jazyků je v současné době překládáno.

My, kteří jsme křesťany – Kristovci, a vůbec nám nevadí, že jsme klasifikováni jako „blázni pro Krista“, chceme se aktivně podílet na plnění misijního příkazu Ježíše Krista a chceme osobně nést evangelium všem, kteří kolem nás žijí. Chceme se také podílet modlitbami i finančně na nesení evangelia těm, kdo dosud Krista vůbec neznají. Považujeme naplňování Kristova misijního příkazu za své hlavní životní poslání.

Křesťané, kteří neberou vážně Kristův misijní příkaz, mluví dnes o mezináboženském dialogu. Asi si myslí, že tento svět nezachrání Ježíš a jeho evangelium, ale jejich lidská chytrost a úsilí o vzájemné porozumění – tedy mezináboženský dialog. Nechtějí být klasifikováni jako „blázni pro Krista“, nechtějí snášet pro Krista pohrdání a nenávisť. Chtějí tento svět měnit svou lidskou chytrostí a svým lidským úsilím. Zřejmě si myslí, že když přestanou zvěstovat Kristovo evangelium a začnou hovořit o společném uctívání božstev a o mravních důzrech, které všechna náboženství spojují, že se mezi vyznavači různých náboženství vytvoří důvěra a harmonické spojení.

Kardinál státní sekretář Tarcisio Bertone promluvil 11.10.2006 v Římě k reportérům u příležitosti zahájení akademického roku na římské Salesiánské univerzitě. Mimo jiné řekl, že „dialog, zvláště s islámem, nám pomáhá představit Boha jako orientační bod lidského života“.

Petr Vadura ve svém internetovém článku píše: „Jsem křesťanem více než deset let. Neuvědomuji si, že bych byl během té doby nějak obohacen jiným náboženstvím, a to jsem studoval šintoizmus, islám, hinduizmus a samozřejmě židovství. Religionistika je pro mne zajímavý vědní obor, ale můj vztah s Kristem je něčím, co se jí vzpírá. U všech těch náboženství, co jen na světě jsou, chybí přeci to podstatné - víra v Krista, který zemřel za naše hříchy, vstal z mrtvých a jako živý Bůh a Pán nabízí věčný život každému, kdo v něho uvěří. Jsem stále přesvědčen, že on je tou jedinou cestou k Bohu. Ve srovnání s ním se stává jakákoli náboženská praktika či důraz naprosto bezpředmětným. A Krista má pouze křesťanství.“ A dále pokračuje: „V období Starého zákona zde byla také celá řada kultů. Jak se k nim měli Izraelité stavět? Měli se oddělit a dokonce v některých případech byli i nástroji Božího soudu nad nositeli těchto kultů. Nikdo z Božích mužů nevedl např. s Baalovými knězi dialog. Výjimkou byl Eliáš, ovšem jeho dialog usvědčil baalizmus z falešnosti. Jak se Bůh stavěl k egyptským božstvům, k Ištar, k Tammuzovi či k uctívání Molo-

cha? To je řečnická otázka: všechny tyto kulty byly jednoznačně odmítnuty jako bludné a protibožské. Co se od té doby změnilo? Jaký kvalitativní rozdíl je mezi starověkými kulty a současnými náboženstvími? Domnívám se, že z hlediska Božího hodnocení těchto kultů a náboženství žádný.“

Lidé, kteří propagují mezináboženský dialog, si asi neuvědomují dvě skutečnosti. První a nejdůležitější, že upuštění od Ježíšova misijního příkazu a nahrazení misie mezináboženským dialogem, je vlastně zradou Ježíše Krista. Druhá smutná skutečnost, že tito zastánci a propagátoři mezináboženského dialogu připravují půdu pro vládu Antikrista na této zemi. Podle Zjevení 13 bude na naší zemi uskutečněna trojí globalizace: politická, ekonomická a náboženská. Ano, všechna náboženství se spojí, aby uctívala jednoho člověka jako boha. Ve Zjevení 13,7-8 čteme: „*Šelma dostala moc nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou; budou před ní klekat všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od stvoření světa zapsána v knize života, v knize toho zabitého Beránka.*“ A Pavel píše: „*Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat, protože („den Páně“) nenaštane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn zatracení. Ten se postaví na odpor a povýší se nad všecko, co má jméno Boží nebo čemu se vzdává božská pocta. Dokonce usedne v chrámu Božím a bude se vydávat za Bo-*

ha...Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila.“ Mezináboženský dialog je cestou k náboženské globalizaci světa, tedy přípravou pro vládu Antikrista.

Pro Kristovy svědky je samozřejmostí, že mluví s každým člověkem s úctou, že s každým člověkem vedou uctivý a čestný rozhovor, že se i na vyznavače jiných náboženství dívají s láskou, jako na bytosti Bohem milované. Vědí však, že mají Kristem svěřeného poslání: nést Jeho evangelium všem lidem, tedy i všem vyznavačům jiných náboženství. V žádném případě však není možné, aby od misijního poslání upustili a nahradili ho mezináboženským dialogem.

Stanislav Kaczmarczyk

Zamyšlení o jednotě

V posledních dekádách jsme svědky snahy o sblížení a sjednocování církví. V některých oblastech jde jistě o vítaný jev. Na druhé straně ovšem musíme přiznat, že jen se zármutkem přihlížíme tomu, jak se jednota stává významnějším prvkem než biblické poselství o cestě spasení. Základní věroučné pravdy, za které bojovaly generace našich předků, se dnes stá-

vají méně důležité než jednota. Základní reformační principy ustupují do pozadí jako druhotné jen proto, abychom vytvořili jednotu.

Mnohé církve stojí dnes před rozhodnutím, zda se přidají do skupiny „jednotných“ nebo ne. Vstoupit do této skupiny jde dvěma způsoby. Buď slíbíme něco, co vlastně nechceme dodržet (to nám bylo v poslední době vehementně doporučováno) nebo se vzdáme zásadních věroučných doktrín. K čemu je potom dobrá taková pseudojednota?

Jediná funkční jednota je ta, kterou nám vydobyl Kristus. Jde o jednotu těch, kdo byli spaseni Jeho milostí. Určitě máme usilovat i o další blízké vztahy mezi církvemi a organizacemi. Ale jednotu můžeme zažít jen s tím, s kým se shodneme na onom reformačním: jedině Písmo, jedině Kristus, jedině milostí, jedině vírou a jedině Bohu sláva.

Posledním významným počinem jednotících snah mělo být podepsání Charty Oecumenica. Zde však došlo k tomu, že se neprojevila jednota, ale naopak nejednota.

S vděčností přijímám fakt, že jak u nás, tak i jinde v Evropě je stále dost těch, kterým jsou dražší reformační principy než podpis kompromisy záplatané smlouvy. Vždyť „*tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho.*“ Galatským 5:1.

Michal Klus

Proč křesťanství zastihuje jiná náboženství?

Velmi nerad zařazuji křesťanství mezi náboženství, protože pokud Ježíš byl Bohem, pak nelze srovnávat Boží dílo záchrany padlého člověka s lidskými snahami o zachování nesmrtnosti. Nicméně pro účely předvedení jedinečnosti křesťanství to učiníme.

Předpokládejme, že křesťanství má svého zakladatele Ježíše, stejně jako islám má Mahomeda, buddhismus Buddhu a podobně. Většina náboženství má také své texty – písmo jako Bible, Korán a jiné, o které se opírá a kde jsou většinou zachyceny hlavní myšlenky jejich zakladatelů. Předpokládejme dále, že příslušný text se vždy snaží co nejpravdivěji sdělovat skutečnosti.

Takže na začátku máme všechna náboženství patřičně srovnána na pomyslné startovací čáře. Žádné nepřednostňujeme, všechna mají stejné startovací podmínky. Kdo vyhraje? Existují přinejmenším tři disciplíny, ve kterých křesťanství jako náboženství nekompromisně vyhrává a pomyslně v mžiku oka mizí v obláčku za horizontem, zatímco ostatním náboženstvím nedovolí ani vystartovat...

Známý současný apologeta Josh McDowell spolu s Donem Stewartem ve své knížce *Answers to Tough Questions* (Odpovědi na nesnadné otázky) uvádí některé skutečnosti, na které se

často zapomíná při diskuzích o rovnoprávnosti jednotlivých náboženství. Při našem pomyslném soupeření jednotlivých náboženství použijeme některé jejich myšlenky.

První disciplínou, ve které křesťanství absolutně vítězí, je **totožnost zakladatele** náboženství, tzn. totožnost Ježíše a zakladatelů ostatních náboženství. Společné svědectví Ježíše i pisatelů Nového zákona zní: Ježíš je víc než člověk, On je Bůh. Nejen Jeho přátelé si všimli, že se prohlašoval za Boha. Neuniklo to ani Jeho nepřátelům. Když se Ježíš ptal židů, proč ho chtějí kamenovat, dostalo se mu odpovědi: „Nechceme tě kamenovat pro dobrý skutek, ale pro rouhání: jsi člověk a tvrdíš, že jsi Bůh.“ (Jan 10: 33). Židé si byli zcela vědomi, že se považoval za Boha a přitom nebyl ani duševně chorý ani lhář.

Tato skutečnost zřetelně odlišuje Ježíše od ostatních náboženských osobností. Ve všech významných světových náboženstvích je důležité učení, nikoli učitel. Konfucianismus je systémem myšlenek a názorů založených na učení Konfucia, Konfucius není podstatný. Islám je Alláhovým zjevením, ve kterém Mahomed je prorokem, buddhismus zdůrazňuje Buddhovy zásady, nikoli Buddhu. Nejzřetelnější je to v hinduizmu, který nemá historického zakladatele. Avšak v centru křesťanství je *osoba Ježíše Krista*. Ježíš nejen prohlašoval, že učí lidi pravdu, ale také se sám prohlásil za pravdu: „Já jsem ta cesta, pravda i život.

Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14: 6). Ježíšovo učení není podstatnou stránkou křesťanství. Nejdůležitější je, kdo byl Ježíš. Narozdíl od zakladatelů ostatních jiných náboženství, zakladatel křesťanství – Ježíš *byl Bohem*.

V druhém kole půjde o **prokázání totožnosti zakladatele** náboženství. A zde opět křesťanství nemá konkurenci. Ježíš se nejen prohlašoval za Boha, ale také to doložil. Hlavním důkazem nebo znamením, o kterém Ježíš řekl, že potvrdí jeho božství, je jeho tělesné zmrtvýchvstání. Když tehdejší náboženští vůdcové požadovali po něm znamení, odpověděl jim: „Neboť tak, jako byl Jonáš tři dny a tři noci v břiše velryby, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země.“ (Mat. 12: 40). Na jiném místě, když se od něj domáhali znamení, řekl: „Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej postavím... On však mluvil o chrámu svého těla.“ (Jan 2:19, 21). *Schopnost získat zpět svůj život po smrti* je znamení, které ho odlišuje nejen od všech ostatních náboženských zakladatelů ale také od kohokoliv, kdo kdykoliv žil.

Poslední disciplína má pro nás osobní dopad. Týká se způsobu **získání nesmrtelnosti – věčného života**. Oproti jiným náboženstvím, kde se člověk snaží dosáhnout nebe, aby našel Boha, v křesťanství Bůh sestupuje dolů v podobě Ježíše k lidem, aby je zachránil. Zázračně nasyceným zástupcem Ježíš jednou řekl, že je Boží chléb, který sestupuje z nebe a dává život

světu. Židům se nelíbilo, že o sobě řekl, že sestoupil z nebe. A tak Ježíš v odpovědi zdůrazňuje: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den... Já jsem chléb života... Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře.“ (Jan 6: 44, 48, 50). *Získání věčného života je Božím darem*, ne výsledkem lidského snažení.

Jan Rucki

Proč Křesťanské společenství?

Křesťanské společenství oslavilo 100 let své existence. Dozněly jubilejní projevy, pohlasla světla výročních slavností. Co dál? – Neodhalím žádné skryté tajemství, když sdělím, že Křesťanské společenství prožívá v současnosti určitou krizi a mnozí se ptají: Kam dál? Anebo dokonce: Zda dál? Konáme sice ve sborech svou službu, ale vyvstávají otázky: Proč máme sloužit ve struktuře oddělené od struktury církve? Jakým směrem máme vést službu? Kde rozšiřovat a kde utlumovat?

Každé hnutí má určitý prvotní náboj, který časem vyprchává, a je třeba se průběžně zastavovat a klást si tyto výše uvedené otázky, aby naše služba nejela na setrvačnické, ale měla

dynamický impulz. Ostatně Křesťanské společenství během své historie přinejmenším jedním takovým zásadním přelomovým obdobím prošlo – stalo se tak po druhé světové válce, kdy vyhasínající horlivost a prudké změny ve společnosti po nástupu komunistického režimu hrozily započatou práci umlčet a zastavit. Díky Bohu za to, že dal tehdy pastoru Santariusovi a jeho spolupracovníkům moudrost, že v nové době v nových poměrech vytyčili nové cíle a nové úlohy, založené ovšem na starých, neměnných biblických principech a zásadách.

Premýšlíme-li nad určitou dnešní krizí v činnosti KS-SCh, je třeba říci, že tato krize má nejen negativní stránku, ale i svou pozitivní stránku. Když pastor Karol Kulisz kladl před sto lety ideové základy Společenství, napsal v traktátu „Czego chcemy?“ tato slova: „...díky těmto společenstvím se bude duchovní probuzení stále rozšiřovat, až pokud možno, nakonec celý sbor přejde do tohoto společenství a společenství bude spolknuto sborem, a tak dojde k požehnané obnově celého sboru.“ Právě určité prolnutí práce společenství a sborů je mnohde příčinou úvah nad tím, zda je KS-SCh ještě potřebné. Cíle, který byl před sto lety vytyčen, již bylo v mnoha sborech alespoň částečně dosaženo. Má tedy KS-SCh ještě nějaké poslání, nebo už svůj úkol splnilo a je na čase se rozpustit?

Myslím, že Křesťanské společenství má stále v církvi svůj úkol, či – přesněji řečeno – může ho i v budoucnu mít. Důvodů je vícero, zmíním tři:

1) Křesťanské společenství, které vytváří struktury práce založené na čistě dobrovolnické (tj. neplacené) službě, prakticky **uskutečňuje zásadu všeobecného kněžství**. Lze samozřejmě namítnout, že tuto zásadu lze realizovat ve sborech i bez KS-SCh. Ano, je to možné. Ale pokud jsme přijali určité dědictví, proč se ho bez rozmyslu zbavovat? Navíc systém sborové práce má přece jen tu nevýhodu, že je v něm možné tiše a skoro nepozorovaně přesunout službu na pastory či jiné zaměstnance, a služba členů sboru ustává. Plíživě se tak může vkrádat vlažnost a je dlouho nepostřehnutelná. Naopak v činnosti Křesťanského společenství se vlažnost projevuje takřka okamžitě. Buď jsou bratři a sestry horliví a pracují, nebo horliví nejsou a

nepracují. Nemají žádnou jinou pobídku (jako je třeba mzda nebo plat) k tomu, aby zachovávali nějaké církevní činnosti – aby zachovávali formu, vytratil-li se obsah.

2) V misijním díle často **občanské sdružení dosáhne dál než církev** – proto i různé „vyznavačské“ církve (jako je Apoštolská církev nebo Církev bratrská) zakládají občanská sdružení, kterým jsou svěřovány určité úlohy, zpravidla v evangelizační oblasti.

I kdyby tedy ve všech sborech nastalo dokonalé prolnutí Křesťanského společenství se sborem, mohlo by KS-SCh fungovat nadále s tím, že by se zaměřilo právě na takovéto určité specifické činnosti. V tomto bodě je ovšem třeba přiznat, že máme velké rezervy. Loni byl učiněn institucionální krok tímto směrem, když byly novelizovány stanovky Společenství tak, aby mohly vznikat různé specializované evangelizační služby pod deštníkem KS-SCh. Je potřebné tuto možnost využít a vytvořenou formu naplnit obsahem.

3) V naší Slezské církvi evangelické je bohužel stále velký prostor pro falešná učení. Jsou nejen trpění, ale i pozývání lidí, jejichž duchovní orientace je zcela jiná, než je evangelické křesťanství založené na autoritě Písma svatého. Nepřekáží nám, že mladí bohoslovci studují na ústavech, které se vzdalují teologii reformátorů a stávají se semeništi herezí a bludných učení. Do církve se vtírá teologický liberalismus, nerozváženě široce pojatý ekumenizmus – a je dějinnou zkušeností, že za úpadkem učení přichází i úpadek mravů. Zde připadá Křesťanskému společenství úkol **dbát na čistotu učení** a pilně vést vyučování v duchu nejlepších tradic reformačních a probuzeneckých. Ovšem vztah církve a Společenství v tomto bodě není možná jednostranný: I církev ovlivňuje Společenství a zakotvení KS-SCh v církvi tvoří určitou brzdu proti tomu, aby se ve Společenství prosadily extrémní nauky. I zde můžeme sáhnout

pro příklad z minulosti – když se od SCEAV v 50. letech oddělil Svaz pro rozhodné křesťanství, jeho členové brzy upadli do vleku pochybných proctví a nedbali na moudré rozsuzování duchů, což pak vyústilo do jejich masového exodu do jihovýchodního Polska. Lze tedy uzavřít, že v oblasti učení je soužití církve a Společenství určitým systémem brzd a protivah, který chrání obě jednotky před upadnutím do nezdravé krajnosti.

Pokud přemýšlíme nad tím, jaký je úkol KS-SCh pro budoucnost, je třeba jít „*ke zdrojům*“ (*ad fontes*). První československý prezident Tomáš G. Masaryk vyslovil památnou myšlenku, že „státy se udržují těmi ideami, na kterých byly založeny“. Tento princip neplatí jen pro státy, ale pro jakékoli sdružení osob – i pro Křesťanské společenství.

Je třeba, abychom si dnes připomínali základní důrazy naší činnosti – ale nejen to. Naše důrazy si připomínáme celkem často. Je dále zapotřebí převádět obecné principy do konkrétních činností. Každá část práce Společenství potřebuje mít stále na zřeteli fundamentální principy naší služby a činit kroky k jejich převedení do reality. Je to možná věc, která byla v minulosti samozřejmostí, ale zdá se, že v současnosti nám tento druhý krok trochu schází.

Jaké jsou důrazy, které je třeba uvádět ve skutek? Vzpomenu čtyři všem čtenářům dobře známé zásady.

Společenství

„Jestliže však chodíme ve světle, jako On je ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“ (1 J 1,7) – to je text, který mělo Křesťanské společenství ve svých prvních stanovách z r. 1906. Vytváření společenství bylo prvním důležitým důrazem služby KS-SCh.

Společenství ovšem nesmíme zaměňovat se skutečností, že je na nějakém místě více lidí pohromadě. Pastor Kulisz to v promluvě O pěstování křesťanského společenství (1902) vystihl těmito slovy: *„Mezi společenstvím a společenstvím je rozdíl. Dva lidé spolu mohou žít léta, a nikdy si nepohlédnou upřímně do očí, nikdy se jejich duše nesetkají. Během každodenních, obyčejných setkání často každý předstírá, že je spokojený, a nedůvěřivě zakrývá hlubiny své duše a svobodně si oddechne, až když je zase sám. Možná není mnoho takových lidí, kteří vědí, jak chutná společenství a co to je. Křesťanské náboženství je ve své podstatě a v jádru společenstvím. Musí být něco scestného a nezdravého v křesťanství člověka, který se nechce sdílet, svěřovat druhým život svého srdce. Přátelství těch, kteří jsou sjednoceni v Kristu, je největší sladkostí života, je předsálím nebe. A je přímo nemožné, aby se několik takových srdcí poté, co se poznají, nescházelo, neradilo, nemodlilo.“*

Při realizaci společenství je dobré

se ptát, zda je mezi pracovníky vzájemná důvěra, a pokud není, proč tomu tak je? Není náhodou, že mocné působení Ducha svatého přichází tam, kde jsou bratři a sestry sjednoceni na modlitbách, kde jsou vyznávány hříchy a panuje vzájemná důvěra.

Všeobecné kněžství

V 1. dopise Petrově čteme, že všichni my, kdo jsme Pánem povoláni ze tmy do Jeho podivuhodného světla, jsme *„vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný k vlastnictví“*. (1 Pt 2, 10-13). K tomu pastor Santarius dodává: *„Ve všeobecném kněžství bylo něco fascinujícího – mučedník Štěpán se stává svědkem pro svého pronásledovatele Saula, pozdějšího apoštola Pavla; rodiče jsou kněžimi ve svých rodinách, muž ženě a opačně atd. V evangelizaci podle všeobecného kněžství je dynamická síla, větší než dynamit a atom. Satan tuto sílu zneškodnil zavedením placečných funkčních míst v církevních organizacích a zbavením ostatních znovuzrozených členů sboru misijní služby ve sborech. Systém jednoho úředního pracovníka v Kristově sboru je nepřijatelný a je zradou díla Ducha svatého. Tam, kde lidé probouzel Duch svatý, docházelo k duchovnímu obrození a uvědomění si svého poslání v národě, vedlo to k novému způsobu života...“*

Pokud Pán přidal do řad znovuzrozených nové lidi – jak je můžeme po-

vzbudit ke službě, jak motivovat, jak delegovat odpovědnost?

Podřízenost Písmu svatému

Autorita Písma je v našich shromážděních vysoce ceněna, obtížnější je však podřídit Písmu můj každodenní život. Jestliže odmítáme, že nějaké vyznání, koncil nebo jednotlivec smí zavazovat vnitřní hlas křesťana, jestliže popíráme, že Duch Svatý promlouvá v protikladu k tomu, co je řečeno v Bibli, je to velmi dobré. Písmo však musí rozhodovat „*nejen na kazatelkách, ale i v každodenním životě jednotlivců i církví*“ (Santarius).

Evangelizace a duchovní růst

Evangelizace a duchovní růst, to je vlastně celý předmět služby Křesťanského společenství, který je podmíněn zásadami předchozími. V této věci není co dodat, než jen připomenout všem známý příkaz našeho Pána: „*Proto jděte, dělejte učedníky ze všech národů; křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Amen.*“ (Mt 28, 19-20).

Zde se otevírá nejširší a přerozmanitější pole působnosti jak v oblasti osobní evangelizace, tak také v tom, abychom měli společenství, do kterých je možné hledající a právě znovuzrozené lidi pozvat a kde budou přijati a ne odstrčeni. Kde budou moci růst a stávat se podobnější Pánu Ježíši.

Je patrné, že pro druhé století své existence má Křesťanské společenství ideály, vize a program k uskutečnění. Pokud se bude držet biblických zásad a očekávat vedení Duchem svatým, bude mu Pán Ježíš dávat Jeho nové vize a program. Kéž by KS-SCh netr-pělo ani nedostatkem uskutečnovatelů a realizátorů těchto ideálů, vizí a programu – „*....proste tedy Pána žně, aby vypudil dělníky na svou žeň!*“ (Mt 9, 38).

Daniel Spratek

Jsme na konci nebo na začátku?

Zprávy Mileny a Richarda
Youngových

Milí přátelé!

S velikou vděčností píšeme tento krátký příspěvek, abychom poděkovali především Pánu Ježíši za Jeho vedení a pomoc, kterou nám poskytoval po dobu našeho 15-ti měsíčního misijního pobytu v Ugandě.

Naše vděčnost se ale obrací i k vám, kteří jste se svými modlitbami, finanční podporou či povzbuzením podíleli na naší práci v rámci Wycliffovy misie. Při ohlednutí zpět si často uvědomujeme, že jsme některé nelehké situace prožili jen díky vašim modlitbám. A proto, ještě jednou VELKÉ DÍKY!

Příjezdem do České republiky (v prosinci 2006) naše misijní aktivita a práce tak úplně nekončí. A to proto, že Richard může díky internetovému spojení pokračovat v počítačové podpoře překladatelů a dalších lidí v Arua. Může se jednoduše připojit na počítač kolegů z Arua a vidět jejich obrazovku. Pomocí instrukcí jim pak radí, jak a co mají dělat, nebo může také sám některé věci opravit. I nadále shání počítačové součástky, které někteří v Arua potřebují. A také si přibral další práci navíc – editaci CD s různými knihami určenými pro překlad v místních jazycích. Byl už požádán i pobočkou Wycliffovy misie v Kongu, zda by ke konci tohoto roku, ale i na začátku příštího roku mohl párkrát přijet a pomoci s různými workshopy. Takže to vypadá, že se Richardovi otevírá možnost spolupráce a podpory Wycliffovy práce na dálku, za což jsme nesmírně vděční. Milenu (i Richarda) teď čeká úplně nový začátek. Brzké narození dvojčátek (březen) přinese spoustu změn do života a tím i tak trochu jiné „pracovní zaměření“ na několik příštích let.

Společně jsme se ale rozhodli, že bychom se rádi usadili v České republice a měli tady domov pro svou rodinu.

A co práce na misijním poli? Oba dva jsme nadále členy Wycliffovy společnosti ve Velké Británii. Otázka další misijní práce (mimo ČR) do budoucna nám není vzdálená a velice se za to modlíme. Chceme se nechat vést Pánem a věříme, že On nám ukáže, co po nás chce.

Pokud nás chcete kontaktovat, více se o nás dozvědět nebo podpořit Richardovu práci, zde jsou naše informace:

Milena a Richard Youngovi, Okrajová 276/5, Český Těšín 73701

Email: richard_young@sil.org nebo milena_young@sil.org

Účet u Wycliffovy společnosti v ČR: 27-2666930297/0100 prosím vždy uveďte náš osobní variabilní symbol: 001

Webové stránky Wycliffe CZ: www.wycliffe.cz / Webové stránky Wycliffe UK: www.wycliffe.org.uk

Moc vám za všechny přímlyvné modlitby děkujeme a přejeme Boží požehnání do každé služby, kterou děláte.

Vaši Milena a Richard Youngovi

Aktuality ze světa

ČR. Na dvacet hodin mluveného slova převedli známí herci tištěný text Nového zákona v nahrávce, vydané Nadačním fondem Nové Bible kralické a určené nejen k prodeji ale i k volnému stahování z internetu. (Více na www.nbk.cz.)

Svět. Oddělení teologie a studií Světové luterské federace vydalo 15. prosince 2006 pro své členské církve materiál ke konzultaci nazvaný „Více než tolerance – vstříc hlubším vztahům s muslimy“. Členské círk-

ve jsou vybízeny, aby mimo jiné teologicky zhodnotily, co z dosavadního učení o islámu je třeba zachovat a co je naopak možno jako „historicky podmíněné“ opustit, dále aby prohlubovaly dialog mezi křesťany a muslimy, jehož předmětem má být, jak každý z nás chápe Boží zjevení a vůli, jak Písmo a Boží Slovo „žije“ v našich tradicích, co v nich znamená modlitba a spiritualita atd. Celý pětistránkový materiál je k dispozici v angličtině na stránkách SLF. Rozprava nad tímto materiálem by měla v budoucnu vyústit v oficiální teologickou deklaraci SLF.

Svět. Podle statistiky Spojených biblických společností počet jazyků, do kterých byla přeložena alespoň část Bible, v loňském roce opět vzrostl. Nejméně jednu kompletní biblickou knihu si nyní můžou lidé přečíst ve 2 426 jazycích. Celá Bible byla v loňském roce poprvé přeložena do dalších 3 jazyků. Nový zákon byl přeložen do 1 144 jazyků a celá Bible již byla přeložena do 429 jazyků.

Slovinsko. - EU. Se vstupem Slovinska do eurozóny dne 1. ledna 2007 byly dány do oběhu euromince se slovinskými motivy na rubu. Na jednoeurové minci je vyobrazen Primož Trubar (†1586), slovinský reformátor a překladatel Bible do slovinštiny. Kolem portrétu je nápis „Stati inu obstati“ (slovinsky „Stát a obstát“).

USA. Výzkumný tým Minnesotské univerzity zjišťoval vztah Američanů k ateistům a zjistil, že v USA se k ateizmu otevřeně hlásí pouze 3% obyvatel; mezi kongresmany není ani jeden člověk, který by otevřeně přiznal, že nevěří v Boha.

Rakousko. Salcburský katolický biskup Andreas Laun se dostal do konfliktu s vlivným podnikatelem Richardem Lugnerem. Biskup podnikateli sdělil, že je vyobcován ze společenství katolické církve proto, že ve zdravotnickém centru, které provozuje, provádí potraty.

Velká Británie. Navzdory iniciativě katolické i anglikánské církve ve Velké Británii nebyla do zákona o rovnoprávnosti (Equality Act) vložena výjimka pro církve, a tak hrozí, že církevní útulky v zemi budou nuceny vydávat děti k adopci i homosexuálním párům.

Vatikán. - Svět. Papež Benedikt XVI. udělil dne 5. 2. 2007 plnomocné odpustky všem věřícím, kteří se zúčastní oslav XV. světového dne nemocných v korejském Soulu nebo na jiném místě stanoveném církevní autoritou.

USA. - UK. Do kin vstupuje film „Amazing Grace“ přibližující život Williama Wilberforcea (†1833), anglického křesťana a politika, který zasvětil svůj život boji za zrušení obchodu s otroky a následně zrušení samotného otroctví v zámořských koloniích Vel-

ké Británie. Více na www.amazinggramovie.com.

Uzbekistán. Na severovýchodě země byli zatčeni dva protestantští pastoři ve věku 26 a 32 let. Jakákoli aktivita protestantů je v této zemi zakázána. Za porušení zákazu hrozí až 5 let vězení.

Indie. Britská křesťanská skupina *Delirious?* podnikla své druhé turné v Indii. Kromě koncertů zahrnoval program členů skupiny návštěvu dětských center ve slumech Bombaje.

Británie. Jedno z největších modlitebních setkání se uskutečnilo 27. února 2007 na fotbalovém stadionu ve West Hamu. Iniciátorem setkání byl bývalý muslim Jonathan Oloyede, nyní pastor letničního sboru ve východním Londýně.

USA. Bojovníci proti potratům mají důvod k optimismu, přestože dosud není naděje na brzkou změnu pro-potratových zákonů a soudních rozhodnutí. Tlak veřejného mínění, který dosud není schopen změnit právo, však mění praxi – najít v USA kliniku, která je ochotna provést potrat, je stále obtížnější; jejich počet klesl v posledních letech asi ze 2 000 na 800. Tyto informace přineslo únorové číslo časopisu *Whistleblower*.

Švýcarsko. Nejvyšší soud (Federální tribunál) vydal 2. února rozhodnutí, kterým otevírá cestu k tomu, aby těžce mentálně postižení mohli být usmrceni svými lékaři. Praktický dopad rozhodnutí je však dosud nejasný.

Německo. Íránští bojovníci za lidská práva, kteří žijí v Německu, založili s 40 dalšími lidmi „Ústřední radu bývalých muslimů v Německu“. Poté, co prohlásili, že chtějí pomáhat lidem, co si přejí opustit islám, dostali za to výhrůžky zabitím.

OKO 2007

Rádi bychom Vás pozvali na 5. ročník akce OKO (O Kristu Otevřeně), která se bude konat ve dnech 8-10.6.2007 Na Záměstí v Albrechticích u Č.Těšina. Páteční odpoledne bude už tradičně věnováno dětem a večer proběhne finálové kolo pěvecké soutěže Albrechtická Star.

V sobotu si fandové sportu a hudby přijdou na své. Připravuje se fotbalový a volejbalový turnaj, workshopy a další soutěže. Večer se pak můžete těšit na koncert skupiny Timothy.

V neděli nám poslouží Božím Slovem br. Michal Klus a br. Pavel Vopalecký. Můžete se také těšit na překvapení, která Vám teď neprozradíme, ale budou stát za to. Přijďte se podívat.

Bližší informace a fotografie o akci OKO můžete nalézt na internetových stránkách www.albrechtice.estran-ky.cz. Tuto akci navštěvuje mnoho našich občanů a dětí z Albrechtic i okolí, které osobně i veřejně zveme. Bude-me vděční za Vaše modlitby a už teď za ně děkujeme.

Za realizační tým G. Koukol

Aktuality z KS-SCh

Zasedání Devítka „Pod Lípou“.

V prosinci se sešla Devítka na svém zasedání na chatě Pod Lípou v Oldřichovicích. Spolu se správcem chaty J. Ruckim se zabývala potřebami tohoto střediska. Mezi ně patří zejména to, aby se našel dobrovolník, ochotný pomáhat br. Ruckému při správě chaty s perspektivou úplného převzetí této služby v budoucnu.

Setkání s CR. Dne 5. března se setkala Devítka (Ústřední vedení KS-SCh) se členy Církevní rady SCEAV.

Celomisijní konference delegátů.

Konference se uskuteční dne 24. března 2007 na Karmelu. Bude se jednat o konferenci volební.

Velikonoční mládežnické bohoslužby. Bohoslužby se uskuteční v neděli dne 8. dubna 2007 v 17.00 hod. v kostele v Třinci. Jejich tématem je: „Bůh není Bohem mrtvých, ale živých!“ Bohoslužby připravuje mládež z Oldřichovic.

Konference „JINÁ žena“. Konference pro ženy a dívky se bude konat dne 14. dubna 2007 v Komorní Lhotce od 8.30 do 16.00 hod. Přednášku na téma „Žena statečná“ (Př 31) bude mít sestra Dáša Maňásková. Na programu jsou dále semináře, jako např. „Být »in« náctiletá“, „Odpuštění“, „Jsem sama – radost nebo starost?“, „Užitečná i ve stáří“, dále workshopy (kreativní čas pro ženu) aj.

Třanovského jubileum. KS-SCh

plánuje zapojit se letos v červnu do programu oslav 370. výročí úmrtí Jiřího Třanovského.

Festival dechovek. Festival dechovky je naplánován na 17. června 2007. Místem konání je areál škol v Bystřici.

XcamP 2007. Letošní tábor ve Smilovicích se uskuteční ve dnech 14. – 21. července 2007. Přípravný výbor prosí všechny, aby se připojili každý 14. den v měsíci v modlitbách za příští ročník tábora. Hledají se také spolupracovníci do týmu (pro péči o stanové městečko, večerní hlídky, parkovací služba aj.).

Témata biblických hodin. Na biblických hodinách bude do konce dubna probíráno Kázání na hoře; následovat bude 12 základních biblických pravd. Podrobný rozpis témat je k dispozici na Internetu.

Vyučování na setkání pracovníků. Témata vyučování na setkání rad místních společenství jsou následující: vztahy rodičů a dětí (duben), povzbuzování a napomínání (květen), křesťanství všedního dne (červen), čím se liší učení katolické církve od učení evangelického (září), Duch svatý (říjen), národ izraelský a církev (listopad).

Akce seniorů. Dne 19. května 2007 se uskuteční na Karmelu půldenní setkání seniorů. Pobyť seniorů na Karmelu se koná ve dnech 3. – 9. června 2007 (odpovědné osoby: Chmielovi a Czolkovi z Třince); pobyť na chatě Pod Lípou je naplánován na 26. – 31. srpna 2007 (odpovědná osoba: br. J. Rucki z Oldřichovic).

Od złości do łagodności

Dziewczynki i chłopcy!

Czy byliście już kiedykolwiek zagniewani? Czy złościliście się na kogoś?

Złość jest negatywnym uczuciem przeciwko komuś lub czemuś, przejawia się brakiem kontroli nad naszym temperamentem.

Uczniowie Pana Jezusa byli takimi samymi ludźmi jak wiele innych. Czasami również wpadali w złość, kłócili się. Czy pamiętacie w jaki sposób zareagowali, gdy Pan Jezus powiedział im, że w najtrudniejszej dla Niego chwili zaprą się Go. „Choćbym miał z Tobą umrzeć, nie zaprę się Ciebie” – odpowiedział Piotr. Podobnie mówili i wszyscy uczniowie. Pan Jezus jednak znał ich serca i wiedział, że teraz są oburzeni, ale w obawie o swoje życie opuszczą Go.

Po pewnym czasie pojmano Pana Jezusa, najdalej za pojmanym poszedł Piotr. Przysiadł się do grupy sług grzejących się przy ognisku na dziedzińcu arcykapłana. Został rozpoznany. Zaskoczony i zagniewany zaparł się swego Pana i Zbawiciela. Stracił kontrolę nad swoim temperamentem i skłamał. Kiedy zapał kogut, przypomniał sobie słowa Nauczyciela:

„...Jeszcze tej nocy, za nim kurzapieje, trzykroć się mnie zaprzesz.” (Mateusz 26,34.)

Pan Jezus panował nad swoim temperamentem, chociaż miał wiele powodów potemu, aby się złościć i gniewać. Został aresztowany i postawiony przed sądem, przed ludźmi, którzy nie mogli znaleźć najmniejszego uchybienia. Pan Jezus nie bronił się, nie buntował się, nie złościł się. Był pełen pokoju, gdy opuścili Go najlepsi przyjaciele.

Łagodność, opanowanie, samokontrola powstrzymują nas od robienia złych, niewłaściwych rzeczy. Pan Bóg chce, abyś potrafił opanować złość. On obiecuje ci w tej trudnej sytuacji pomoc.

Proś Pana Jezusa o pomoc w powstrzymaniu się od złych reakcji. Przebacжай tym, którzy cię ranią, są niemili względem ciebie.

Niechaj Pan Jezus jest dla ciebie przykładem łagodności i opanowania.

Badaj mnie, Boże, i poznaj serce moje, doświadcz mnie i poznaj myśli moje i zobacz, czy nie krocę drogą zagłady, a prowadź mnie drogą odwieczną. (Psalm 139,23-24).

Błogosławionych Święt Wielkanocnych!

Časopis „Idea” je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství-Společenosti Křesťanské při SCEAV.
Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Rucki. Redakční rada: Milan Pecka,
Jan Rucki, Urszula Szymeczek, Daniel Spratek.
Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Rucki, CSc., Oldřichovice 544,
739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011, email: stepan.rucki@seznam.cz.
viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>